

בכל מערבין פרק שלישי עירובין

כו.

עין משפט
גזר מצוה

לחוף. לעשות מחיצה בינו ובין הקצר שלא יהיה עליו וכגון צנדיה
תיבה ומגדל יכנס שם מצעוד יוס בעגלות אס ירצה אלמא חזי ליה:
גב' אין למידין מן הכללות. כל היכא דתנן כלל לא אמרי' דוקא
הוא דליכא כלל דלא דק במילתיה ואיכא מילי דלימניהו דהוא כלל כי

היך דלמרינן לקמן: ואפילו במקום
שנאמר זו חוף. מדבר פלוני דליכא
למימר מדאפקיה להאי וודאי דק
בכלליה אפילו הכי לא ילפינן מיניה
דלמא שירי ולא אפיק כל מאי דבעי:
מדאמר. רבי יוחנן אפי' מכלל דמי
אמר' למילתיה לאו הכא אמרה
דהכא נאמר זו חוף וממילתיה משמע
דלכלל שלא נאמר זו חוף אמרה
ומש"ה אמר אפי' כלומר לא מיבעיא
היכא דלא נאמר זו חוף אלא אפי'
במקום שנאמר זו חוף: ונשים פטורות.

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה שמה
וכו מחציתו האשכנזי
הדוקשו נשים לאנשים
לכל ענינים שבהורה
בפרק קמח' דקדושין:
(ב) ד"ה פיה ורביה וכו'
ומלאו את הארץ וככוהו:
(ג) ד"ה פרוין וכו' על
האס בבכורות שענין לה
מדכמיז תפדה וקרי היה
פסקה כל שמיז לפדות
את עצמו מיז: (ד) תוס'
ד"ה כל שישא וכו' מסי'
סולו בגון שמוקצו:
(ה) בא"ד תמתי הו'
מי הרה דומיל: (ו) ד"ה
כל שהו וכו' מה היה
עושה משכ ומשכ לטמא
אדם ולטמא הבגדים אף
מדה נמי וכו' לטמא
גנדים כי ומשי וכו' אף
מדה נמי מטמאה באבן
מסמא והשתא כיון וכו'
תלמוד לומר כל המשכ:

הגהות מהר"ב
רבינו הרשב"ר
[א] גב' הא איכא כמיהן
ופטוריהו. גיב וכו' גב'יל
כמו שהיה הגאון משה"ר
וילנא. ויצאר דכיו
בבאוריו ש"ע א"ח סי'
שפ"ו סי' ט"ז יע"ש
באור קדושת הש"ם קח'
על ניקח בכסף מעשר.
ובמנין ופטוריהו א"ח
נקחין דלמא דתורת
כהניס פ"א פסקא ח' אכל
לענין עירוב לא שייך כלל
דממ"א אס בגמולתיו הו'
מאלל ומערבין בהם
דממא בעמט פ"ה ע"א
ואס חייב הו' הל"ל
תמבואה שאין מערבין בה
כלקמן דף כ"ט ע"א א"ח
כאמר דתפסח אף שאו
דלא כד"ה ור"ה וכו'.
וע"ש גם בתוספות ד"ה
מאלל וממ"א וכו' דכתי'
דניקחין בכסף מעשר נגד
המ"ב שהיה הגאון ז"ל.
ו"ל:

בוסף רש"י
אין למידין מן הכללות.
כל היי דמי כלל כי האי
גומל כל מלות עשה וכו'
וכל מלות כל המשה. הכל
חייבין בבאיה. אין למדין
ממס. דליכא כיו דלאו
דוקא. ואפילו במקום
שנאמר בו חוף. דליכא
למימר מדאפיק והאי
דאפיק ש"מ דוקא הוא ולא
שיר מתי. ד"ה אין
למדין (קדושין ד"ד). כול
עושה שמהו שמונת
גרמא. שהגון גורס לה
תפסח (שם ס"ב).

מפני שיבול' לחוף וליכד' ולאכול. אכל אי לאו הכי לא הוי עירוב אע"ג
דחוי לשראל משום דהוי הוא במקום אחד ועירובו במקום
אחר והיינו טעמא דת"ק דלא הוי עירוב ולא משום דס"ל כסומכוס
ומיהו ר' יהודה משמע דסבר כסומכוס מדקאמר ולאכול וכן קאמר
בברייתא לקמן (דף ל"ג). מערבין

לכסן טהור בתרומה טהורה משמע
דבעי מידי דחוי ליה: **ב"ר שנישא**
ע"ג גבי הוב. אס נפרש דהייסט
אירי משקטיו כולו הו' כל דוקא
ובכמה דוכתי קרי להייסט משא אכל
אי מיירי בעליונו של זצ שאינו מסיט
כולו (י) ושקמאטו נגדר בארץ דלאו
הייסט הוא כדאמר (ת"כ פ' מנורה) איזהו
מגע שהוא ככולו הו' אומר זה היסטו
מספקא לר"י אי שייך בכל דבר או לא
דעליונו של זצ נפקא לן מכלל אשר
יהיה תחמיו הזכ' (י) אי דומיא
דמשכב ומושב שאינו נוהג אלא

בדבר הראוי לכך או לא:
ב"ר שהוב נישא ע"זי שהור. אומר
רבינו תס דטהור מטומאה
חמורה דאינו מטמא אדם וכלים אכל
טמא טומאה קלה כגון לטמא אוכלין
ומשקין אף על גב דאינו ראוי למשכב
ומושב ומייתי ראייה מפרק דס הנדה
(דף נ"ד): דקאמרין אזי מה היה
עושה משכב ומושב כו' (י) אף (י) (מורה)
נמי עושה משכב ומושב לטמא אדם
לטמא בגדים ומשני אמר קרא היה
ולא דמה אי מה היה מטמאה באבן
מסמא אף מדה נמי והשתא כיון
שמיעט דמה מדין משכב ומושב מאי
קאמרין תו דליטמא באבן מסמא
הא אבן מסמא היינו משכב ומושב
דממעט משכב ומושב הוא דמטמא
דקמתי בתורת כהנים אפילו עשרה
כלים זה על זה ואפילו על גבי אבן
מסמא מניין תלמוד לומר כל המשכב
ואבן מסמא מפרש רבינו תס דהיינו
אבן גדולה שיש כלים תחמיה ואין
מרגישין הכלים כבוצד הזכ' היושב על
האבן שאלה הזכ' האבן כבדיה צימיר
ומפרש תוס' רבינו תס דהיינו פירושו
אי מה היה כו' כלומר דהיינו שמיעטת
דמה מטומאה חמורה אכתי מניין
שלא יטמא טומאה קלה אף על גב
דממעט ממשכב ומושב ריך למעט
מטומאה קלה והיינו משום דאפילו
דבר שאינו ראוי למשכב ומושב מטמא
טומאה קלה ואין נראה דלהדיא כתיב
בתורת כהנים מניין כל אשר ישכב
עליו הזכ' וטמא יכול יטמא דבר שאינו
ראוי לשכיבה לא מה היה איהו
מטמאה כו' יכול הוא והיא לא יטמאו
טומאה חמורה אכל יטמאו טומאה
קלה תלמוד לומר משכב אלמא מידי
דלא חזי למשכב ומושב טהור לגמרי
ונראה לפרש דמה שמרבה בתורת

כהנים אבן מסמא מוכל המשכב
מקום ממעט לה מטומאה חמורה אכל מידי דלא חזי למשכב ומושב
אפי' טומאה קלה ליכא ולכך אע"ג דמיעט דמה מדין משכב ומושב
לענין טומאה חמורה עדיין ריך למעט מדין אבן מסמא שהוא
לענין טומאה קלה: **א"י** דיתבי ע"ה היינו מושב. תימה
דבקרל כתיב מרכב ומושב ודין חלוק זה מזה (י) וי"ל דהיינו דקרא
מחלק בין ישיבה דרכיבה לישבה דעלמא מ"מ התנא דקאמר
חוף מן הראוי למשכב ומושב כל עיני ישיבות קאמר ולא נימא
דלא דק בכללי משום הכי קאמר היינו מושב: **אבל במים**
ומ"ה מערבין. כסומין מוקי בשמותן לתוכן שמו וקשה דמיפוק

לי משום שמו כדפריך לקמן (עמוד ב')
שמי טעודות: **מאן** דמתני אמעשר כ"ש אעירוב. וקשה הא איכא כמיהן ופטוריהו וכפניית ופולין יבישין דלמרינן לקמן דאין מערבין

א [מיי] פ"ב מהל' עזרות
כוכבי הל' ג:
ב ב מיי פ"א מהלכות
משכב ומושב הל' א
ד פ"ה הלכה ג והלכה ו:
ג ג מיי פ"ו שם הל' ו
ז פ"ה הלכה ח:
ד ד מיי פ"א שם הל' א
ז פ"ה ופ"ח הלכה
ב:
ה ה מיי פ"ה מהל'
כלס הלכה ב:
ו ו מיי פ"א מהל'
עירובין הלכה ח סמג
עשין דבגן א טו"ש פ"ח
סי' שפ"ט פ"ה:
ז ז מיי פ"ו מהלכות
מעשר שני הלכה ד
סמג עשין קלו:

הגהות הגר"א
[א] גב' חוף מן
המים והמלה. גיב וכו':
[ב] והאיכא כמיהן
ופטוריהו. גיב מ"ב פ"א
פסקא ח. (ועמ"ש רבינו
בא"ח סי' שפ"ו סי' ט"ז
וממ"ש וזי קח' אמתיין
מנושלין קשה צימיר כו'.
עין רש"י דקדושין ל"ד ע"א
ד"ה והאיכא כי וקוס לכו
לכסן דלא זייני):

לעוי רש"י
אריצו"ן. קשת האוקי
ואחז מנין החלקים
המקבילים המהורים את
שלה האוקי.

רבינו הגאון
א"ר יוחנן אין למידין מן
הכללות ואפילו [ב]מקום
שנאמר בהן חוף. פי'
כל מקום שיאמר כל
אינו ממש ואפילו אם
יפרש ויאמר חוף מכך
וכך, לא תאמר כיון
שאמר חוף אין לך דבר
היוצא מן הכלל הוא אלא
המפורש, אלא שרבה
זולתם ויצאין מזה הכלל.
ואיסקא בקדושין תנן כל
מצות עשה שהזמן גרמא
נשים פטורות ואנשים
חייבין כו'. והתם א"ר
יוחנן אין למידין מן
הכללות ואפי' במקום
שנאמר בהן חוף. אמר
אבי אף אגן נמי תנינא,
במסכת זבין פ"ה ה' עור
לכל אמרו על הנישא על
בבי הוב טמא. וכל שהוב
נישא עליו טהור חוף מן
הראוי למשכב ולמושב
הואדום. ואקשין כללא
הוא ותו ליכא. והא איכא
מרכב. ואמרין מרכב מאי
ניחו איכאן איתיהו עליה
היינו מושב. ולטעמין
מי לא כתיב מושב
וכתיב מרכב. אמר מרכב
גברא [נ"א: אלא אכפא
דבהו דריב מוחי ידיה
עליה. ותנן בתוספתא
בבב"ם פ"ה האויכר
טמא מושב והתפוסת שלו
מטמא מרכב. ושאר כל
התפוסות שבבב"ד (יא) ו
היי רחבות טפח טמאין.
יש מי שפירש שהתפוסת
ההונית והן העצבי
התנזרין בטיפשא שמאחור
ושלפנים. וכתיביהו והונית
רוצין. והן עצי המרכב
שיטנפו מן הדם. פי'
האויכר הנין שאחוריה
הסרג. והתפוסת הנין
שלפניו שאחוריה בידו בעת
שהוא עולה לרכוב. והנה
אילו לא מושב ולא מרכב

א"ר יוחנן אין למידין מן
הכללות ואפילו [ב]מקום
שנאמר בהן חוף. פי'
כל מקום שיאמר כל
אינו ממש ואפילו אם
יפרש ויאמר חוף מכך
וכך, לא תאמר כיון
שאמר חוף אין לך דבר
היוצא מן הכלל הוא אלא
המפורש, אלא שרבה
זולתם ויצאין מזה הכלל.
ואיסקא בקדושין תנן כל
מצות עשה שהזמן גרמא
נשים פטורות ואנשים
חייבין כו'. והתם א"ר
יוחנן אין למידין מן
הכללות ואפי' במקום
שנאמר בהן חוף. אמר
אבי אף אגן נמי תנינא,
במסכת זבין פ"ה ה' עור
לכל אמרו על הנישא על
בבי הוב טמא. וכל שהוב
נישא עליו טהור חוף מן
הראוי למשכב ולמושב
הואדום. ואקשין כללא
הוא ותו ליכא. והא איכא
מרכב. ואמרין מרכב מאי
ניחו איכאן איתיהו עליה
היינו מושב. ולטעמין
מי לא כתיב מושב
וכתיב מרכב. אמר מרכב
גברא [נ"א: אלא אכפא
דבהו דריב מוחי ידיה
עליה. ותנן בתוספתא
בבב"ם פ"ה האויכר
טמא מושב והתפוסת שלו
מטמא מרכב. ושאר כל
התפוסות שבבב"ד (יא) ו
היי רחבות טפח טמאין.
יש מי שפירש שהתפוסת
ההונית והן העצבי
התנזרין בטיפשא שמאחור
ושלפנים. וכתיביהו והונית
רוצין. והן עצי המרכב
שיטנפו מן הדם. פי'
האויכר הנין שאחוריה
הסרג. והתפוסת הנין
שלפניו שאחוריה בידו בעת
שהוא עולה לרכוב. והנה
אילו לא מושב ולא מרכב